

Herrens tvåtusen år långa väntan

Jesus har stannat kvar i den heliga Hostian för vår skull! För att vara kvar vid vår sida, för att stödja oss, för att leda oss. Och kärlek återgäldas endast med kärlek. - Hur skulle vi kunna annat än att gå till tabernaklet varje dag, även om det bara är för några minuter, för att ge honom vår hälsning och en sons och broders kärlek? (Plogfåran, nr. 686)

2021-11-11

Vår Gud har beslutat att bli kvar i tabernaklet för att nära oss, för att styrka oss, för att gudomliggöra oss, för att göra så att vår uppgift och våra ansträngningar bär frukt. Jesus är samtidigt såningsmannen, utsädet och frukten av skörden: det eviga livets Bröd.

(...) I brödets gestalt väntar han på vår kärlek, sedan nästan tvåtusen år. Det är mycket tid, och ändå inte, för när man älskar flyger tiden.

Jag kommer att tänka på en förtjusande galicisk dikt, en sång av Alfons X den vise. Det är legenden om en munk som i sin enkelhet bad Jungfru Maria om att få betrakta himlen, om så bara för ett ögonblick. Den heliga Jungfrun biföll hans önskan, och den gode munken fördes till paradiset. När han återvände kände han inte igen en ende av klostrets invånare: hans bön, som han själv upplevt som ytterst kort,

hade varat trehundra år. Tre århundraden är inte någonting alls för ett hjärta som älskar. Så förklarar jag för mig själv denna Herrens tvåtusen år långa väntan i Eukaristin. Den som väntar är Gud själv, han älskar människorna, söker oss, älskar oss som vi är – begränsade, själviska, ombytliga – men med förmågan att upptäcka hans oändliga kärlek och hänge oss åt honom helt och fullt. (När Kristus går förbi, nr. 151)